

Република Србија
Привредни апелациони суд
1 Пж 5012/11
06.06.2012. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

ПРИВРЕДНИ АПЕЛАЦИОНИ СУД, у већу састављеном од судије Невена Вукашиновића, као председника већа, судије Јелене Вилдовић-Живковић и судије Душке Илић, као чланова већа, у правној ствари тужиоца Томислав Ђорђевић из Новог Сада, Тургејева 1, кога заступа Снежана Бајић, адвокат из Новог Сада, Стражиловска 23, против туженог Агенција за приватизацију Републике Србије, Београд, Теразије 23, ради дуга, вредност предмета спора 279.126.934,42 динара, одлучујући о жалби тужиоца изјављеној против пресуде Привредног суда у Београду 25 П. 5112/10 од 17.02.2011. године, у седници већа одржаној дана 06.06.2012. године, донео је

ПРЕСУДУ

I ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба тужиоца и ПОТВРЂУЈЕ пресуда Привредног суда у Београду 25 П. 5112/10 од 17.02.2011. године.

II ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка

Образложење

Наведеном пресудом првостепеног суда одбијен је тужбени захтев да се тужени обавезе да плати тужиоцу износ од 279.126.934,42 динара са законском затезном каматом на износ од 141.667.000,00 динара од 13.07.2007 године до 13.07.2008 године и на износ од 279.126.934,42 динара од 14.07.2008 године до исплате, и обавезан је тужилац да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 195.000,00 динара.

Тужилац је против ове пресуде изјавио благовремену жалбу, из свих законских разлога. У образложењу жалбе се позвао на учињену битну повреду из чл. 361. став 2. тачка 12. Закона о парничном поступку, јер нису дати разлози о битним чињеницама. У образложењу жалбе је у битном наведено да првостепени суд није дао образложење за тумачење одредбе 5. 3. 2. Уговора, у погледу континуитета пословања субјекта приватизације, на који начин је пропустио да утврди чињенице, битне за одлучивање. Из чињеница које је утврдио несумњиво произилази да је тужени обавештењем од 17.07.2009 године тражио да тужилац достави непостојеће доказе, јер је немогуће доставити друге доказе осим тражених од стране тужене и достављених доказа за потребе вршења контроле, а остављање накнадног рока представља само формални услов за наступање

раскида уговора по сили закона. Првостепени суд је пропустио и да утврди да ли је истеком рока по обавештењу туженог од 17.07.2009. године наступио раскид уговора, имајући у виду наводе туженог да неиспуњење било које клаузуле представља законски разлог за наступање раскида уговора, а првостепени суд утврђује мимо тога да је тужилац несавесна уговорна страна, јер у накнадно остављеном роковима није платио трећу рату купопродајне цене. Међутим, ако је раскид уговора наступио истеком накнадног рока за достављање доказа за испуњење обавезе из клаузуле 5.3.2. Уговора, тужени није имао правног основа да тражи и доставља накнадне рокове за исплату треће рате купопродајне цене, јер то није одржавање уговора, у смислу чл. 41а, став 1. тачка 4. Закона. Управо из тог разлога, тужилац ни у накнадно остављеним роковима уплатио трећу рату купопродајне цене. Такође је погрешно туженом досудио трошкове на име судске таксе на одговор на тужбу која би морала да износи 50% од плаћене таксе за тужбу, која такса је износила 97.500,00 динара. Предложио је да се побијана пресуда укине.

Тужени је у одговору на жалбу истакао да су наводи жалбе неосновани и предложио да се иста одбије. Трошкове другостепеног поступка је одређено тражио на име судске таксе на одговор на жалбу.

Ценећи правилност и законитост првостепене пресуде, на основу чл. 372. Закона о парничном поступку, Привредни апелациони суд налази да жалба тужиоца није основана.

Према стању у списима, тужени је са конзорцијумом физичких лица, кога заступа Јован Пејчић, закључио Уговор о продаји друштвеног капитала методом јавне аукције субјекта приватизације ХУГП "Праг" из Београда, дана 17.07.2007. године. Према уговору је купац купио друштвени капитал субјекта приватизације по укупној продајној цени у износу од 850.000.000,00 динара, са обавезом плаћања у 6 једнаких годишњих рата. Уговором је такође предвиђена обавеза инвестирања у субјект приватизације у року од 12 месеци од дана закључења уговора, као и обавеза обезбеђења континуитета пословања у претежној делатности за коју је предузеће било регистровано на дан одржавања аукције у року од 5 година, а клаузулом 7 уговора је одређено када се уговор сматра раскинутим због неиспуњења, ако ни у накнадно остављеном року за испуњење купац не изврши плаћање купопродајне цене на начин и у року предвиђеном уговором, не достави гаранцију за инвестиционо улагање, не инвестира, располаже имовином субјекта супротно тачки 5.3.3. уговора и не обезбеди континуитет пословања субјекта сходно тачки 5.3.2. уговора. Анексом уговора о конзорцијуму од 17.11.2008 године који је закључен између тужиоца и Јована Пејчића, предвиђено је да Јован Пејчић иступа из Уговора о конзорцијуму од 21.05.2007. године и преноси сва права и обавезе из уговора Томиславу Ђорђевићу као преосталом члану конзорцијума, који на тај начин постаје једини купац субјекта приватизације. Анексом уговора о продаји друштвеног капитала од 20.11.2008. године, који је закључен између парничних странака, тужени се као продавац сагласио да као купац у основном уговору буде уписан тужилац. Обавештењем о остављању накнадног рока за испуњење од 17.07.2009 године, тужени је обавестио тужиоца да је након извршене контроле констатовано да купац није поступио у складу са уговорном клаузулом о обезбеђењу континуитета пословања субјекта у претежној делатности, због чега је позван тужени да у остављеном накнадном року од 60 дана од дана пријема обавештења достави

туженом доказ о обезбеђењу континуитета пословање субјекта у претежној делатности, за коју је био регистрован на дан одржавања аукције, а уколико наведену уговорну обавезу не изврши у накнадно остављеном року, уговор ће се сматрати раскинутим, због неиспуњења обавезе, у смислу чл. 41а. Закона о приватизацији. Тужени је обавештењем о остављеном накнадном року за испуњење уговорне обавезе од 27.10.2009 године поновио опомену тужиоцу у погледу уговорне обавезе и остављен је овим обавештењем други накнадни рок од 60 дана ради пружања доказа о обезбеђењу континуитета пословања. Дописом од 5.08.2009 године, тужени је доставио тужиоцу обавештење о накнадном року за плаћање од треће рате купопродајне цене, јер трећа рата купопродајне цене, која је доспела 17.07.2009 године, није плаћена, због чега је остављен рок од 30 дана од дана пријема обавештења, иначе ће се уговор сматрати раскинут због неиспуњења. Овај допис је тужилац примио дана 17.08.2009.године. Новим дописом од 29.09.2009. године тужени је оставио тужиоцу још један рок од 30 дана ради плаћања треће рате, јер није поступио по претходном обавештењу, који допис је тужилац примио дана 30.09.2009 године. Тужени је допис исте садржине поновио тужиоцу 17.11.2009.године да би дописом од 22.01.2010. године обавестио тужиоца да је раскинут уговор због неиспуњења, јер тужилац у накнадно остављеним роковима није платио трећу рату купопродајне цене, нити је испунио уговорну обавезу за одржавање континуитета пословања. Првостепени суд је такође извео као доказ уговор од 16.04.2009.године, закључен између субјекта приватизације и извођача радова ради адаптације хотела ,као и доказе о плаћању извођачу за извођење радова на ентеријеру-уређењу хотела Праг. Првостепени суд је на основу овако утврђеног чињеничног стања нашао да тужилац као купац није извршио плаћање треће рате купопродајне цене на начин и у року предвиђеним уговором, ни у накнадно остављеном року од стране туженог као продавца, нити је извршио своју уговорну обавезу одржавања континуитета субјектата приватизације у пословању у претежној делатности за коју је субјект приватизације био регистрован на дан одржавања аукције, што је такође разлог за наступање раскида уговора по сили закона, према чл .41а став 1. тачка 1 и 4. Закона о приватизацији. Првостепени суд је даље ценио наводе тужиоца о савесности тужиоца нашавши да ови наводи нису основани, јер се самим неиспуњењем уговорних обавеза повређује општи интерес, који је циљ приватизације, а на уговорне обавезе је тужилац као купац пристао закључењем уговора. Неиспуњење уговорних обавеза чини купца несавесним, због чега исти нема право на повраћај купопродајне цене, сагласно чл. 41а став 3. Закона о приватизацији. Неспорна је чињеница да тужилац није платио трећу рату купопродајне цене по доспелости ове уговорне обавезе, ни у накнадно остављеним роковима, што представља повреду уговорне обавезе, која га чини несавесним, због чега су по мишљењу првостепеног суда без утицаја наводи тужиоца да није платио трећу рату купопродајне цене јер је уговор већ раскинут, обзиром да су странке уговориле да ће тужени тужиоца писмено обавестити о раскиду уговора, па је тужилац и у том делу морао да поштује уговор. Подношење тужбе пре раскида уговора не чини тужиоца савесним, јер је законом дато овлашћење туженом да утврђује испуњеност услова за раскид уговора и контролу испуњења уговора, односно остављања накнадних рокова купцу за извршење уговорних обавеза, због чега Законом није ограничена дужина рока, нити

продужење рокова од стране туженог, и због тога је у уговору о продаји друштвеног капитала и унета одредба да ће купац бити писмено обавештен о раскиду, јер тужени одлучује да ли су испуњени услови или не за раскид. Првостепени суд је стога одбио тужбени захтев, с позивом на чл. 41а, став 3. Закона о приватизацији.

У поступку доношења првостепене пресуде нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка на које овај суд као другостепени суд пази по службеној дужности, регулисане одредбама чл. 361. став 2. тачка 1, 2, 5, 7 и 9 Закона о парничном поступку. Нису основани жалбени наводи тужиоца да је учињена битна повреда одредаба парничног поступка из чл. 361. став 2. тачка 12. Закона о парничном поступку, јер је првостепени суд дао јасне разлоге за доношење своје одлуке и не постоји противречност између образложења првостепеног суда о изведеним доказима и самих доказа у списима предмета.

Првостепени суд је потпуно и правилно утврдио чињенично стање, битно за одлучивање у овој правној ствари. Сви жалбени наводи тужиоца се фактички односе на извршену оцену доказа од стране првостепеног суда, и то у погледу тумачења уговорне одредбе 5. 3.2. закљученог уговора о продаји друштвеног капитала између парничних странака, да ли је тужилац или не испоштовао ову уговорну обавезу одржавања континуитета пословања субјекта приватизације у периоду пријема обавештења од стране туженог да је дужан да изврши ту уговорну обавезу. Међутим, код неспорне чињенице да је трећа рата купопродајне цене доспела за наплату 17.07.2009. године, пре него што је уопште тужиоцу било послато обавештење туженог да је дужан да испуни уговорну обавезу одржавања континуитета пословања субјекта приватизације у претежној делатности, те да тужилац као купац ову трећу рату није платио по доспећу, без утицаја су сви жалбени наводи тужиоца у погледу одржавања континуитета пословања субјекта приватизације, јер је тужилац моментом неплаћања треће рате купопродајне цене постао несавесна уговорна страна, по чл. 41а, став 1, тачка 1. Закона о приватизацији. Да је тужилац као купац субјекта приватизације платио трећу рату купопродајне цене у року доспећа 17.07.2009 године, који датум је наступио пре пријема обавештења о остављању накнадног рока за испуњење уговорне обавезе одржавања континуитета пословања субјекта приватизације у претежној делатности, у овом поступку би се утврђивала савесност тужиоца као купца само у погледу испуњења уговорне обавезе из клаузуле 5.3.2. уговора, односно да ли је тужилац као купац могао и на који начин да поступио по налогу туженог за поштовање ове уговорне одредбе, због реновирања хотела у посматраном периоду 2009 године. Међутим, како тужилац као купац није испунио своју основну уговорну обавезу плаћања купопродајне цене и то треће рате у уговореном року, и то пре сазнања о ставу туженог да тужени сматра да тужилац није испунио и другу уговорну обавезу одржавања континуитета пословања, то су сви жалбени наводи тужиоца у погледу ове чињенице као релевантне чињенице без утицаја на решење ове правне ствари.

Стога овај суд налази да је првостепени суд правилно применио материјално право на утврђено чињенично стање, нашавши да су били испуњени услови за раскид уговора о продаји друштвеног капитала из чл. 41а став 1. тачка 1. Закона о приватизацији, да се тужилац по ставу 3 цитираног члана сматра несавесном уговорном страном, због чега нема право на повраћај плаћеног дела

купопродајне цене. Сви жалбени наводи тужиоца у погледу примене материјалног права су неосновани, јер је првостепени суд дао правилно тумачење уговорних одредби и на утврђено чињеничног стање правилно применио одредбе чл. 41а. Закона о приватизацији, са образложењем које у потпуности прихвата и овај суд.

Нису основани ни жалбени наводи туженог да првостепени суд није правилно обрачунао трошкове првостепеног поступка, и то у погледу висине досуђене таксе за одговор на тужбу туженом, јер је од момента подношења тужбе до момента подношења одговора на тужбу дошло до промене таксене тарифе изменом Закона о судским таксама, а таксена тарифа се примењује и обрачунава према времену предузимања парничне радње, због чега је такса туженом за одговор на тужбу обрачуната према новој тарифи и дат налог да плати судску таксу за одговор на тужбу у износу од 195.000,00 динара, и у тој висини је првостепени суд правилно туженом досудио трошкове спора, применом чл. 149. став 1. и чл. 150. Закона о парничном поступку.

Из изнетих разлога, одлучено је као у изреци под I ове пресуде, на основу чл. 375. Закона о парничном поступку.

Овај суд сматра да трошкови састава одговора на жалбу нису били нужни и неопходни трошкови за вођење другостепеног поступка, у смислу чл. 150. Закона о парничном поступку, због чега је захтев туженог за накнаду трошкова одбио као неоснован, као у изреци под II одлуке.

ЈВЖ/ЖГ

Председник већа – судија
Невен Вукашиновић, с.р.

За тачност отпрајка

